

PUČÁLKOVIC AMINA

JINDŘICH PLACHTA

**HUMORISTICKÁ NOVELA
PRO VŠECHNY OD 9 DO 109 LET**

LEDA 2022

Maličko a uzřel ji

Po meči a po přeslici čítala rodina poštovního tajemníka Pučálky pět členů: pana Pučálku, paní poštovní tajemníkovou Pučálkovou, povoláním manželku, a děti Vaška, Růženku a Libora.

Byla to rodina veskrze pořádná a tichá, což potvrzoval nesčetněkrát sám pan domácí, když tvrdil, že kvůli takové partaji, jakou jsou tihle Pučálkovi, by se nemusela rušit žádná ochrana nájemníků. Také paní domácí chválila zvláště Pučálkovic děti; prý už odmalička, když ještě neuměly pořádně vyslovit táta nebo máma, dovedly slušně pozdravit: rukulíbám. Ovšem kromě sousedů a mlékařky odnaproti o Pučálkových v ulici nikdo nevěděl. Teprve příchodem Aminy do rodiny začala se známost, ba možno říct sláva rodu Pučálků šířit rychlostí blesku.

Pokud se přesných dat týče, víme, že Amina přišla k Pučálkovým ve středu. Kterou středu, to už si nepamatuje ani pan tajemník, ale středa to rozhodně byla,

poněvadž žena prala a já musel s dětmi na procházku, jak vypráví.

Poslechněme si dále zprávu pana poštovního tajemníka o příchodu Aminy do rodiny.

– Tedy, po pravdě řečeno, nebyl to ani tak příchod, nýbrž přínos. V poledne jsme se najedli a moje paní povídá: dneska mám moc prádla, vem hezky děti a alou ven! Musím otevřeně přiznat, že mám ženu hodnou, váží si mě, ale jak řekne alou, tak musím poslechnout, pokud nechci, aby psali v novinách o hrozné tragédii v naší rodině. Popadl jsem tedy svou mladou generaci a hajdy, trojko, ven na procházku, aby žena mohla vyprat a uklidit.

To je týden co týden moje největší starost, kam máme jít ve středu odpoledne. Vašek chtěl tehdá do Kbel na letiště. Libor zase vlakem k babičce do Přeštic a Růža k cukráři. Výsledek každé takové naší ankety – kam s nimi – je, že koupím dětem burské oříšky a táhneme od nás ze Žižkova dolů na karlínskou Invalidovnu. Tenkrát odtamtud zrovna odjížděl cirkus. Děti mě div nestáhly pod kola vozů. Náš Vašek, ten jak vidí něco takového, je jako divý; kdybych mu tenkrát nedal pohlavek, snad by vlezl slonovi do chobotu. Růža s Liborem jsou přece už slušnější a trochu se bojí, ale kdepak Vašek.

Cirkus za velkého křiku a houkání odjel a zbylo po něm jen pár kolíků v zemi a větrem okousané kolo manéže. Procházeli jsme se mezi těmi zbytky slámy. Musel jsem dětem vyprávět o lvech, tygrech... a kluci se dali do breku. Že prý je jim líto těch malých lvíčků, kterým lovci zastřelili maminku. Vtom spustí Růža křik... já se hrozně lekl, že mi snad holku žere nějaký zapomenutý pardál, ale hned slyším, že Růža piští radostí... prej: tatínku, hele, tady je štěňátko!

Letěli jsme tam, a vskutku, v chumáči slámy spalo žluté štěně. Bylo vidět, že lidé z cirkusu ho tam, chudinku, pohodili, protože, prosím vás, psů je v každém cirkusu víc než dost. Děti se mohly zjevit a pořád jen: tati, vememe si ho domů, vid', vid' že jo, tati, slyšíš, že si ho vememe? To se rozumí, že ho tu nenecháme zajít, povídám.

Nu, popadli jsme milého psíčka, musel jsem ho dát do peleríny, protože děti by ho jistojistě umačkaly, jakou měly radost. Ovšem čím víc jsme se blížili k domovu, tím větší strach jsem měl z naší mámy. Ona moje žena pro tyhlety, nu, abych tak řekl, hlouposti nemá ani trochu pochopení. Proto jsem začal ještě před naší ulicí s dětmi vyjednávat. Jářku, co myslíte, nebude se maminka zlobit, že neseme psíka do bytu, neměli bychom ho raději odevzdat strážníkovi...?

Ani domluvit mě haranti nenechali. Proboha tě prosíme, tatínku náš zlatý, nedávej nikomu toho psíčka. Nech nám ho, stále mleli kluci svou. Vašek sliboval, že se teď bude tak ohromně učit, že jsem měl strach, aby mi kluk neudělal v páté třídě doktorát. Libor se sepjatýma ručičkama sliboval, že od nynějška ani kapánek nezazlobí a pořád už bude hodňouček. Růža, to už je mámin diplomat, když viděla, že kluci jsou do psíka diví, hned usoudila, že si s ním sotva kdy bude moci pohrát, protože jí ho nikdy nepůjčí; proto začala připomínat, že takový pes dost nadělá a maminka má i bez toho moc práce. Právě, když jsem já, táta, se svými dvěma syny houževnatě popíral dceřino stanovisko o nečistotě psů v bytě, štěňátko se v peleríně mírně pohnulo, děti však slíbily, že to mamince neřeknou a skvrny z peleríny všichni společně vypereme.

Věděl jsem, že moje paní nebude chtít radosti našich chlapců rozumět, ale neočekával jsem, že nám naše máma tak vynadá jako tehdá, když jsme přitáhli se štěnětem z cirkusu domů. Před dětmi mě nazvala slabomyslným a už prý se vůbec nebude divit, jestli zítra přitáhnu s párem hříbat, aby si kluci mohli udělat z bytu jízdárnu. Ještě nějaké kočky abych prý přinesl, a pak už jenom potkany a tchoře. Jak říkám, moje žena je dobrácká, ale nesmí se rozčílit; potom se zlobí od rána do večera.

Tenkrát nebyla s naší mámou řeč až do noci a já musel vyslechnout mnoho urážek a hrubostí za to, že jsem dětem udělal radost. Naši kluci, místo aby stáli při tátovi, popadli štěně, schoulili se s ním ke kamnům a odpadli ode mě jako šlechta od víry. Teprve večer, když jsem našťípal ve sklepě dříví, nanosil uhlí a vyleštil rám kolem plotny, dalo se s mou starou trochu mluvit. Vysvětlil jsem jí, jak jsme se dívali na odjíždějící cirkus, jak to naše kluky chytlo. Líčil jsem jí, že přece jenom náš Vašek a Libor jsou lidé citliví, že na ně zapůsobilo surové řvaní cirkusáků a bylo jim líto všech těch zvířat.

Vysvětluji ženě, že to byla Růža a ne já, kdo štěňátko našel, a chci jí potvrdit, že i nápad, abychom se opuštěného zvířátka ujali, vznikl v hlavičkách našich děcek, proto uhodím na kluky s otázkou:

– Tak, chlapci, přiznejte se mamince, kdo chtěl, abychom si psíčka vzali domů?

A kluci dvojhlasně jedním dechem volají od kamen:

– Ano, maminko, tatínek!

Načež se v mámě opět vzbouřila krev a řekla:

– Vždyť jsem si to myslela, že to byl tvůj nápad, ty starej blázne, a už mi nelži a nesváděj nic na děti, ty mají víc rozumu než ty!

Pan vrchní tajemník Pučálka při vzpomínce na trpké začátky, jaké musel prožít ve své rodině kvůli

Amině, se vždy rozčílí a nechce o tom s nikým mluvit. Proto jen krátce konstatujeme, jak se to u Pučálků mělo ze začátku s Aminou.

Napřed říkala paní vrchní tajemníková, že je to chcípé, protože kdyby to štěně bylo živé, vrnělo by a později štěkalo. Pan tajemník s dětmi dokazoval, že pes je živý, že tohle je jistojistě čistokrevný bernardýn a tento vzácný druh že je inteligentní, tudíž nevrní a tím méně štěká.

– Co je to za psa, bernardýn? Není to takovej ten velkej hafan? – ptala se zle paní Pučálková, hotova, jestliže je tomu tak, ihned zvíře vyhodit. Pan tajemník se však začal honem dušovat:

– Co tě to, maminko, napadá, tohle nejsou taková ta psí telata. Já vím, které ty myslíš, ale tohle bude malý, docela malý psík se srstí jako plyš a náramně vzácný druh. Děti, představte si, kdybychom tak to zvíře vyvipplali a potom za ně dostali na výstavě nějakých sto tisíc franků!

– Jdi, ty řečníku i se svými psími stotísíci a pipej se tuhle s dětmi a ne se psy. Já vím, že Vašek teď nesáhne na knihu a bude samá blecha. Beztak je to nějaká mlíkařská Amina.

Od té chvíle začali u Pučálků říkat štěněti Amina.

Trvalo to celý týden, než se rodina uklidnila. První dny se kluci od pelechu s Aminou nechtěli hnout. Knihy si brali k Amině, úlohy psali na zemi u Aminy a v poledne snědli u Aminy bramborovou polévku, které jindy u stolu polkli sotva pár lžic, do dna. Paní Pučálková sice sem tam bručela, že jí táta se psem děti zblázní, ale dopoledne, když byl muž v úradě, Růža a Vašek ve škole a malý Libor usnul, vzala štěně jako starostlivá máma do rukou, omyla mu čumáček a naučila je cucat rohlík zabalený v gáze a namáčený v mléce. Později Amina pila ze lžice a brzy uměla lokat cucákem z láhve. A když uběhl týden či snad víc, povídá paní Pučálková při obědě muži:

– Poslechni, táto, pojď se podívat na toho svýho bernardýna, já nevím, ale mně se zdá na psa příliš krkatý.

A vskutku, Amina bylo štěňátko baculaté, nožičky rozčepejřené, krček na psíka dosti dlouhý a na něm čumáček milý jako u kůzlátka.

– Inu, jak jsem povídal, – usoudil pan vrchní tajemník, – bernardýnů je moc druhů a tohle, jak to tak vypadá, bude nějaká krkatá ráce.

Do večera Amina zvedla krček a pokoušela se postavit. Celá rodina večerela u Aminy a děti musely dostat naplácáno, protože tatínek s maminkou chtěli jít spát a ani Libora nebylo možné dostat do postýlky.

Když paní Pučálková zhasla, děti oka nezamhouřily; za chvíli se ozvalo ve tmě a v tichu jemné tlapkání po linoleu. To se Amina poprvé rozběhla po pokoji.

– Ticho, děti, nechte ji, dopřejte jí trochu klidu, ať se chudinka proběhne, – řekla paní Pučálková a přitulila se k panu vrchnímu poštovnímu tajemníkovi se slovy: – Táto, slyšíš, já už nenadávám!

Život je pes, Amina bernardýn

Pan tajemník Pučálka pracoval na úřadě v oddělení pro lhůtové poukazy. Byl to úředník, abychom tak řekli, v úředních hodinách úzkostlivý. Špatný pohled představeného mu dovedl působit větší bolest než zkažený zub.

V dobách, kdy měli doma Aminu, chodil pan Pučálka do kanceláře sice přesně, ale z kanceláře ještě přesněji, což dříve nebyvalo. Předtím zůstával vždy nějakou tu půlhodinku déle; a když nic jiného, připravoval si korespondenci na druhý den. Nyní však ve dvě hodiny skoro uháněl domů.

– Tak si myslím, že Pučálka má doma nějaký malér, třeba žárli na starou, že pokaždé letí domů jako střelený, – hádal sem tam nějaký kolega. A přitom nebylo v Pučálkovic rodině nikdy tolik přátelství a pohody, jako právě v oné době. Pan tajemník spěchal domů kvůli Amině, vždyť ten pes je všechny vzrušoval svým záhadným původem. Z prvotního prohlášení,

že Amina je bernardýn, se mu nechtělo ustupovat. Byl by se klidně spokojil s tvrzením, že delší krk Aminy pochází z nachlazení.

– Ten pes musel chytit do krku průvan! – prohlásila paní Pučálková; a pan tajemník by tomu klidně i věřil, jen kdyby to byl bernardýn. Ale to, co objevily na Amině děti, byla jak pro bernardýna, tak pro Pučálku krutá rána. Představte si, že Libor s Růžou si jednou večer vzpomněli, že Amině rostou rohy.

– Kuš! – vykřikl pan tajemník a vyletěl od stolu. Jenže Amině opravdu vyrážely nad čelem mezi oušky dva růžky. Trochu se kvůli tomu pohašteřil s paní.

– Vždyť jsem to povídala, že to nemůže být bernardýn, ale to náš táta si vzpomněl na bernardýna, – tvrdila paní Pučálková a její muž se hájil.

– Zatím, mámo, ještě mlč, neříkám to určitě, ale tak se mi zdá, že existuje takový nějaký druh bernardýna s rohama. Jak povídám, nevím to určitě, zeptám se zítra v úřadě kolegy Karlovského, on má psy a rozumí jim.

– Ale zeptej se ho nějak šikovně, neříkej mu, že máme takovýho psa, nebo se to rozkřikne a může ti to ublížit v postupu.

– Neměj strach, to je má věc! – odsekl pan Pučálka a druhý den v úřadě chodil přes hodinu kolem kolegy Karlovského, okusoval si nehty a neustále přemýšlel,

jak by se ho zeptal. Konečně před svačinou se vzchopil, popadl nějaký doklad a udeřil na kolegu:

– Pane kolego, tadyhle ohledně těch deseti tisíc, neměli bychom se ještě jednou dotázat „Živno-Ferum“, jestli souhlasí?

– Ale jděte, prosím vás, jakýpak ptaní, tady máte doklad, že to pro ně přišlo, tak to poukažte a basta! – odsekl v jádru dobrý úředník Karlovský, ale trochu otevřhuba.

– No právě. Poukážeme to a basta, – mnul si nervózně bradu pan Pučálka, protože úporně myslel na Aminu. Proto neodcházel a pomalu a nejistě se ptal dál:

– Co jsem se to chtěl ještě optat. Jo, pane kolego, vy přece rozumíte psům. Tuhle se se mnou hádal náš domácí, že prý je jeden druh bernardýnů a ti mají rohy. Vidíte, že to není pravda?

Karlovský se podíval na Pučálku a pak řekl vážně jako kněz:

– Tak řekněte tomu vašemu domácímu, jestli jeho bernardýn má rohy, že je to vůl.

Plaše se usmívající pan Pučálka opět nevěděl, na čem je. Teprve k polednímu se dověděl se vsí určitostí, že bernardýn nikdy nemůže mít rohy.

Tenkrát šel pan tajemník Pučálka po dlouhé době z úřadu domů hodně pomalu. Bylo mu smutno

v samotné duši; vždyť sny o vzácném psu Amině padly. Byly to omamné sny o bernardýnovi, který je proslaví na výstavách a získá jim závatné tisíce. Žena měla pravdu, když nadávala, proč to tahá domů. Krucifix, a jak on bernardýn vlastně vypadá? – div nevykřikl pan Pučálka a vešel domů.

Amina, jakmile zazněly kroky na chodbě, odhopsala doprostřed pokoje a začala vrtět hlavičkou. Mlaskala přitom svým placatým čumáčkem, že to vypadalo, jako by zrovna říkala: – Ale, ale, to jsou k nám hosti!

Během oběda hleděl pan tajemník zamračeně do talíře a nemluvil. Zato paní žalovala na děti.

– Ty, táto, řekni Vaškovi a Růže, aby tak nelítali ze školy. Vašek má do jedné školu a za pět minut jedna už je doma. Ještě si něco užene! Jindy chodil až v půl druhé, ale teď si snad myslí, blázen, že mu Aminu sníme.

– A morceshadry, už toho mám s Aminou dost! – vyletěl pan tajemník rozlíceně, že ho takhle snad doma ještě neviděli. – Všichni jste se zbláznili. To je pořád samá Amina, Amina a zase Amina. Tamhle Libor i v noci, když je na hrnci, chce Aminu. Já to tady odsud všechno vymrskám. A marš od psa, ať vás u toho zvířete nevidím, nebo dostanete, haranti, takovejch pár facek, že jste to neviděli. A ty taky, kdybys byla pořádná máma, tak v tom děti nebudeš

podporovat. Ale ty sama si hraješ se psem jako s panenkou.

– No dovol, já přece... – ozvala se paní Pučálková.

– Mlč, je to pravda! Jsi jako vyjevená. To je pořád: Tatínku, koukej, vona Amina nevezme kousek masa do huby, vona jen mrkvičku a špenát. Můžeš se zbláznit radostí, že dopoledne, když jste tu samy, tě tahá za sukně a chce, abys jí povídala, jak se moudře dívá, když jí člověk něco řekne. Vždyť je to hřích, co vy s tím zvířetem děláte!

Pan tajemník dokřičel svou řeč už trochu mírnějším tónem a s chutí snědl oběd. Děti byly schouleny v koutech místnosti a tiše plakaly. Paní nemluvila, ale její stažené přísné rty říkaly: Tohle ti nedaruju, ty náš táto!

Jen Amina byla dobré mysli. Stoupla si zrovna k pánovi, vrtěla hlavičkou a pomáhala mu mlaskat. Byl by jí velmi rád dal kousek lívance, ale trochu se před dětmi styděl, a proto, aby svůj úmysl zamaskoval, raději se na Aminu osopil: Nečum na mě!

Amina se rozběhla k dětem a ty ji ručičkami, rozmočenými slzami, kradmo hladily, aby to tatínek neviděl. Konečně to pan tajemník nevydržel a zvolal: – Kde je ten pes, tady mi upadl kousek lívance, na, vem si to!

Po krutém poledni následovalo nejružovější odpoledne. Alespoň pro děti. Otec rodiny cítil potřebu